

Нейтън Гилмор знаеше неща, които други хора не знаеха.

Например останалите служители в пристанищната администрация на Балтимор.

Те не знаеха, че неотдавнашната смърт на техен колега не беше нещастен случай независимо от заключението на полицейското разследване. Защото не беше нещастен случай, а и онзи работник не беше набелязаната жертва. Трябваше да бъде Гилмор. Който отлично знаеше, че именно той ще плати с живота си. В това не можеше да има никакво съмнение. Затова, останеше ли тук, продължеше ли да изпълнява заповедите, убийците щяха да се усетят, че са допуснали грешка. И щяха да я поправят. В това също не можеше да има никакво съмнение. Ето защо той нямаше избор. Трябваше да изчезне безследно.

Гилмор седеше сам в малкия офис. Единственото бюро беше отрупано с букети. Повечето започваха да увяхват. Въздухът беше напоен с аромата на цветя. Не, с противната миризма на цветя, помисли си той. С миризмата на смърт. Затова задиша през уста и завъртя стола си така, че да не гледа към прозореца. Не искаше да вижда леко провисналия купол на бялата тента. Тя се издигаше точно над мястото, където корабният контейнер падна на земята, след като се откачи от крана. Или беше изпуснат нарочно. Разследващите си отидоха, но петното върху бетона щеше да остане с месеци. Ако се вярваше на клюките в офиса, нещастникът, смазан от контейнера, бил станал тънък като лист хартия. Гилмор го познаваше от шест месеца. Беше делил офиса си с него. Беше започнал да го харесва. А накрая беше станал причина за смъртта му. Той потрепери и извади от джоба си най-обикновен телефон, отвори капачето му и написа съобщение.

911. Трябва да се срещнем.

Гилмор въведе номера. Натисна бутона за изпращане. Запомни часа – точно една минута след единайсет сутринта – и зачака отговор. Днес не беше в състояние да работи. Нито утре или в другиден. Не и на това място. Нито на което и да било, ако планът му се провалеше.

По същото време, когато Нейтън Гилмор изпращаше съобщението, Джек Ричър влезе в едно кафене. Заведението беше просторно, ярко осветено, оживено, на хвърлей място от офиса на Гилмор на доковете. Интериорът му предлагаше голи тухлени стени, дъбови дъски на пода и три успоредни редици колони от ковано желязо, които да поддържат тавана. Стар склад, предположи Ричър. Солиден. Строен да издържи много години. Сградата беше от онези места, които бяха надживели компанията и дори индустрията, на която бяха предназначени да служат, и сега живееха втори живот. Ричър си представи как горните етажи могат да бъдат превърнати в елегантни апартаменти, докато кварталът се реновира. Ако това вече не беше направено.

Той се нареди на опашка пред барплота, поръча си кафе – черно, без захар, – плати и отнесе чашата си до малка кръгла маса в ъгъла. Някой беше оставил вестник, но Ричър избра масата по съвсем друга причина. Тя му позволяваше да наблюдава цялото кафене. Той се намести с усилие зад нея и седна на дървения стол, който определено не беше предназначен за хора с неговите размери – метър деветдесет и три, сто и десет килограма. Както можеше да се очаква, столът не беше удобен, но Ричър нямаше намерение да се заседява. Беше пристигнал в града тази сутрин с автобус на „Грейхаунд“ и щеше да го напусне по същия начин или вечерта, или на следващата сутрин. Дойде в Балтимор, за да чуе една група, която изнасяше благотворителен концерт в подкрепа на ветераните от войните, който щеше да се проведе същата вечер на открито. Беше краят на октомври, а Ричър нямаше зимно яке. Затова купуването му беше следващата му задача. Той предположи, че ще се наложи да изпие още две или три кафета, за да може кофеинът в организма му да достигне желаното ниво, преди да продължи нататък.

Кафенето беше три четвърти пълно. Малка част от клиентите бяха дошли сами. Двама четяха книги. Други работеха на лаптопите си. Шестима бяха насядали около маса за четирима в центъра. На останалите маси се бяха настанили двойки. Повечето бяха заети със себе си или с телефоните си, но Ричър забеляза, че две от тях следват различна динамика. Мъж и жена на средна възраст не откъсваха поглед от входната врата. Мъжът имаше грижливо поддържана брада. Черната коса на жената беше събрана във френска плетка. И двамата бяха елегантно облечени, сякаш бяха излезли по специален повод, а изражението на лицата им варираше между тревога и възбуда. Другите двама ги наблюдаваха. Мъж и жена, стари, може би към осемдесетте. Те изглеждаха бледи и свити. Дрехите им бяха износени, опърпани, на масата между тях имаше само една чаша кафе.

Ричър допи своето, измъкна се с усилие и отиде до барплота. Напълни чашата си и когато се обърна, видя един мъж да влиза в заведението. Около четиресет и пет годишен, издокаран в костюм. В ръката си държеше куфарче. Елегантно облечените хора, които наблюдаваха вратата, се надигнаха от местата с неловки усмивки. А после нещо в изражението на новодошлия ги сепна. Усмивките им застинаха. Те се свлякоха на столовете си. Раменете на мъжа увиснаха. Човекът с костюма седна при тях и за известно време никой не изрече нито дума. В един момент Брататия изправи гръб, вдигна глава и отсече:

– Дори новините да са лоши, кажете ни ги. Не ни дръжете в напрежение.

Ричър се забави в края на барплота, където бяха оставени термоси с кафе. Той се престори, че обмисля дали да си сложи сметана. А всъщност искаше да чуе как ще се развие разговорът.

Новодошлият започна:

– Помните какво ви предупредих, нали? Пазарът на фючърси наподобява океан, в който бушува силна буря. Инвестицията е като кораб, който се опитва да го прекоси. Екипажът трябва да вземе предвид силните ветрове. Коварните течения. Непредсказуемите вълни. Подводните рифове. Забавянията в резултат на повреди. Корабокрушения дори.

Ричър забеляза как възрастният мъж поклаща глава и побутва стола си назад, сякаш се кани да се изправи. Жената постави ръката си върху неговата и го спря.

Брататия повиши леко глас:

– Казахте ни, че знаете как да преплавате бурния океан. Казахте ни, че сте най-добрият... че можете да направите печалба в рамките на двайсет и четири часа... че можете дори да удвоите парите ни.

– Така е – кимна мъжът с костюма.

– Какво се опитвате да ни кажете сега? Че сте изгубили парите ни?

– Не съм ги изгубил.

– Какво тогава?

– Просто не ги удвоих.

– Остана ли нещо от тях?

– Дали е останало нещо? – ухили се мъжът. – Остана и още как. Защото аз не ги удвоих. Аз ги утроих. Настъпи продължително мълчание. Накрая Брататия изхълца:

– Утроили сте ги? Това прави...

Новодошлият вдигна куфарчето, постави го върху скута си, отключи го и изсипа съдържанието му върху масата. От него се посипаха пачки с банкноти. Петнайсет. Една събори чашата. Две паднаха на земята.

– Петнайсет хиляди долара за по-малко от ден. И то след като удържах моята комисиона – заяви човекът с костюма. – Както ви казах, аз съм най-добрият.

Ричър забеляза, че двамата старци се споглеждат. Мъжът и жената сякаш постигнаха безмълвно съгласие. И си кимнаха едва забележимо. А после изправиха гърбове. Приведоха се леко напред.

Брататия впери поглед в парите. С отворена уста. Жената до него изпищя и го прегърна толкова силно, че за малко да паднат от столовете си. Двамата нададоха шумни възклицания. Завикаха. Плеснаха радостно с ръце. Всички в кафенето сезираха в тях, но те като че ли не го забелязваха. Новодошлият се усмихна. Вдигна куфарчето и го затвори. Изправи се и вече беше преполовил разстоянието до вратата, когато Брататия забеляза какво се случва.

– Чакайте! Тръгвате ли си? – попита той.

– Защо не? Свърших си работата. Наслаждавайте се на печалбата.

– Не, не. Не сте си свършили работата. – Брататия събра пачките. – Вземете ги. Инвестирайте ги от наше име. Всичките. Също като снощи.

– Сигурен ли сте?

– Сигурен съм.

– Не мога да ви обещаю, че ще ги утроя отново.

– Но можете да ги удвоите, нали?

Мъжът с костюма се върна при масата.

– Възможно е.

Ричър седна на мястото си и проследи с поглед как Брататия събира парите. Той вдигна двете паднали пачки, изправи преобърнатата чаша, стисна ръката на новодошлия, после прегърна жената и двамата с

нея тръгнаха към вратата. Пристъпваха с толкова лека крачка, сякаш се носеха във въздуха. Мъжът с костюма отвори куфарчето си и прибра парите вътре. После го затвори, заключи го и се обърна, за да си тръгне.

Старецът с износените дрехи се изправи. Вдигна ръка и направи знак, с който сякаш искаше да покани непознатия на своята маса. А той го изгледа за миг, може би за да се увери, че този стар човек не вика някой друг, след което сви рамене и пристъпи към него. Двамата размениха няколко думи и седнаха. Ричър не можеше да чуе разговора им. И не му трябваше. Той виждаше какво става. И знаеше какво ще последва. Две минути по-късно възрастният мъж бръкна с трепереща ръка в джоба на палтото си и извади пари. Две пачки банкноти. По-дебели от онези, които се бяха изсипали от куфарчето преди няколко минути. Може би по пет хиляди долара във всяка. Общо десет бона. Вероятно всичко, което старците бяха успели да съберат.

В продължение на цели десет минути, след като изпрати съобщението, Нейтън Гилмор не пусна телефона от ръката си. Стискаше го здраво, а той не изпиука. Не завибрира. Накрая Гилмор го захвърли на бюрото си. Телефонът се плъзна по лъскавата повърхност и спря до клавиатурата, където заприлича на по-малкото братче на компютърната мишка. Гилмор впери поглед в него. Телефонът продължи да задържа вниманието му в конкуренция с гледката през прозореца или купищата увехнали цветя, но това не беше достатъчно. Телефонът продължи да мълчи. Двайсетина минути по-късно Гилмор го взе отново, отвори го и провери екрана, сякаш беше възможно отговорът да се е промъкнал незабелязано там. Екранът беше празен. Гняв обзе Гилмор, все едно телефонът се беше включил в някакъв заговор срещу него. Все едно нарочно блокираше входящите обаждания и съобщения. Беше толкова ядосан, че едва се сдържаше да не запрати апарата в стената, да изчака парчетата да паднат и да ги стъпче с крака. Той още се бореше с това си желание, когато екранът светна. Съобщението, което Гилмор очакваше, най-после пристигна.

Днес, по обед, гласеше то.

Следваше адрес, за който Гилмор знаеше, че е наблизо. Вероятно ресторант или кафене, предположи той, защото съобщението завършваше с думите:

Огледай се за мъж, който седи сам на масата. Ще бъде най-едрият тип в цялото заведение.